

vejen er spændte for til det yderste, vil det volde Besvær, hvis de her pludselig faar en forøget Udgift, som de ikke har kunnet regne med. Jeg tror, vi maa lade Kommunerne tage sig af de kommunale Funktionærer og lade Staten overalt, hvor vi berinde fra tager Bestemmelse om Dyrtidsforanstaltninger, udrede samtlige dermed forbundne Udgifter.

Dernæst vil jeg gerne gøre en Bemærkning om Udtrykket „udenfor København“. Der er her et gammelt Strids-spørgsmaal, som jeg synes vi kunde se bort fra her, idet vi lod København være ligestillet med det øvrige Land. Lærere og Lærerinder i København med under 3,000 Kr.s Indtægt er jo dog mindst lige saa daarligt stillede, som hvis de var ansatte udenfor København. Det forekommer mig at være rimeligt, at Dyrtidstillæget kommer til at omfatte alle Lærere og Lærerinder, baade i København og i det øvrige Land.

I § 2 bestemmes, at Enkemænd, Enker, fraskilte og fraseparerede, der har Forsørgelsespligt for Børn under 15 Aar, regnes lige med gifte — Lovforslaget indeholder jo den Bestemmelse, at ugifte kun faar halvt saa meget som gifte. I den Dyrtidslov, vi gennemførte i Fjor Efteraar, blev Enkemænd, Enker, fraskilte og fraseparerede regnet lige med gifte, for saa vidt de havde egen Husførelse, og jeg gaar ud fra, at det ikke vil volde Vanskelighed at faa en lignende Bestemmelse indført her, thi Ret og Billighed taler derfor.

Dernæst kommer der i § 2 en Bestemmelse om, at Dyrtidstillæget i intet Tilfælde maa overstige 16 pCt. af Lønningen. Denne Bestemmelse har ingen som helst Betydning for Lønninger over 1,100 Kr., men for en Lønning paa 1,100 Kr. vil den paagældende, hvis Bestemmelsen om de 16 pCt. fastholdes, faa 4 Kr. mindre end det Beløb, der nævnes i Lovforslaget. Bestemmelsen rammer derefter videre nedad, saaledes at en Mand med 1,000 Kr.'s Indtægt — og vi har jo desværre adskillige Statsfunktionærer, der er fuldt beskæftigede i Statens Tjeneste, der kun har 1,000 Kr. i Løn — f. Eks. Landpostbude og Ledvogtere —, kun vil faa 160 Kr. Jeg vil meget henstille, at Bestemmelsen om de 16 pCt. slettes. Det kan ikke betyde overvældende meget, og naar Staten har Tjenestemænd med under 1,100 Kr., der er fuldt beskæftigede i Statens Tjeneste, kunde der snarere være Tale om, at de 180 Kr. er for lidt. Jeg mener for øvrigt, at selv med de 180 Kr.'s

Tillæg vil der være adskillige, hvis Indtægt dog er saa ringe, at det vil være omtrent umuligt for dem at klare sig.

Endelig findes der i § 4 en Bestemmelse, der siger, at de Personer, hvis Lønninger er forbedrede ved en Finanslovbevilling fra 1. April 1915 eller senere, faar kun Dyrtidstillæg, for saa vidt det Lønstillæg, de har faaet, ikke udgør mere end 10 pCt.; har Forhøjelsen andraget mere end 10 pCt., men den er mindre end i Dyrtidstillæget, faar de Forskellen. Jeg ved ikke, hvorfor man har skelnet imellem Lønforbedringer i Kraft af en Lønningslov og Lønforbedringer ved Finanslovbevilling. Vi behandler i Øjeblikket i Lønningsudvalget et Lovforslag om Lønforbedringer for Universitetet, den polytekniske Lærestanstalt og andre, og der vil der, gaar jeg ud fra, blive ydet væsentlige Lønningsforbedringer til en hel Del Mennesker, som faar baade 300, 400 og 500 Kr. i Lønstillæg, men endda ikke kommer op paa 3,000 Kr. De vil da kunne faa Dyrtidstillæg efter det foreliggende Lovforslag ved Siden af, hvad jeg anser for ret og rimeligt; men naar det er Tilfældet, kan jeg ikke se, hvorfor de, der har faaet Tillæg i Kraft af en Finanslovbevilling, skulde stilles ringere. Jeg kan ikke se, hvad der har foranlediget, at man har draget dette Skel imellem Finanslovbevillinger og Lønningslove, og jeg vilde henstille, at vi lader det falde bort, fordi man, baade naar der er Tale om Bevilling paa Finansloven og om Bevillinger i Lønningslove, slet ikke regner med den forhaandenværende Dyrtid ved Fastsættelsen af Lønninger, Understøttelser, Tillæg o. s. v., men derimod regner med normale Forhold.

Saa er der en Bestemmelse, som siger, at denne Regel gælder ikke for Statsbanernes timelønnede Haandværkere og Arbejdere, der uden nærmere Undersøgelse af Forbedringen af deres Lønforhold i alle Tilfælde faar udbetalt to Trediedele af det i § 2 nævnte Dyrtidstillæg. Jeg forstaar, at hvis vi skal fastholde den første Bestemmelse om Finanslovbevillinger, bliver vi sikkert ogsaa nødt til at fastholde denne anden Bestemmelse, fordi det vilde være ganske uoverkommeligt at undersøge i hvert enkelt Tilfælde, for hver enkelt Person, hvor mange Procent en eventuel Lønningsforbedring har andraget. Men ogsaa her gælder det, at de Lønforbedringer, de paagældende har faaet, er kun af ganske uvæsentlig Art, og derfor forekommer det mig, at man meget godt kunde yde disse Arbejdere Dyrtidstillæget helt